

Philip Fracassi

—

Sirotčinec v údolí

Philip Fracassi

~

Sirotčinec v údolí

(Boys in the Valley)

edice
HORLA

2

Gnóm!
Praha 2024

Sírotčinec v údolí
(Boys in the Valley)

Copyright © 2023 by Philip Fracassi

Reprinted by permission of the author.

Czech edition © 2024 Gnóm! – Jakub Němeček

Translation © Jakub Němeček

Cover art & illustrations © Igor Krstić

Photo © Philip Fracassi

První české vydání. First Czech edition.

ISBN 978-80-88299-37-0 (a 978-80-88299-38-7)

Když se mě někdo zeptá, kolik existuje
démonů, odpovím mu slovy, jimiž se ústy
posedlého vyjádřil sám démon: „Je nás tolik,
že kdybychom byli vidět, zatměli bychom
slunce.“

— Otec Gabriele Amorth,
hlavní exorcista Vatikánu

„Jsem jenom člověk, žádnéj hrdina.
Jenom kluk, co musel zazpívat tuhle písničku.“

— My Chemical Romance

Z polospánku mě probudí tlumené hřmění kol povozu.

Pod setmělým oknem slyším klapot kopyt a funění koní. Rachotící povoz přijede až k domu, pak zpomalí, zastaví. Mužské hlasy v jednom chumlu zahalají, pak se rozejdou. Zklamání pod rouškou veselí a pití. V kuchyni uslyším matku a má pozornost se obrátí částečně k ní. Odhodím příkrývku a bosý utíkám k oknu. Skrz tenké sklo se dovnitř tlačí chladný vzduch a já se zachvěji. V úzké uličce stojí otcova inkoustově černá silueta se zvednutou paží. Otec křikne na rozloučenou a hlasy, teď už vzdálené, mu odpovědí. Spustí paži, otočí se k domu a vypadá to, že zavrával, ale udrží rovnováhu. Dlouhá černá čára pušky, kterou drží v náručí, ukazuje k nebi. Z kuchyně zařinčí hrnce a já běžím ke dveřím, jež oddělují můj pokoj od místnosti, kde žijeme: obývacího pokoje, jídelny a kuchyně v jednom. Celý náš svět tvoří tři místnosti a pár dřevěných bud venku; ten svět drží pohromadě pokroucená dřevěná prkna a zahřívají ho rezivá černá kamna. Uhlí žerou rychleji, než je do nich stíháme sypat.

Mám štěstí, že mám svůj pokoj, i když malý. Jsem sice ještě dítě, ale ani jedním směrem v něm neudělám tři dlouhé kroky. Otec říká, že jsem *skrček*, ale máma zas, že devítiletý kluk ještě povyroste. Doufám, že vyrostu pořádně, ale ne tak, abych se nevešel do svého pokoje. Na to ho mám moc rád.

Teď se mi zlepšil výhled, protože maminka rozsvítila petrolejky v kuchyni. Mezi dveřmi mé ložnice a zárubní je škvíra, kterou se dá prostrčit prst, a snadno se

tamtudy prodere světlo, pokreslí temné zdi a roztrhá stíny v koutech a pod postelí. Přistoupím tiše ke dveřím – kdyby rodiče věděli, že jsem vzhůru, nebyli by rádi – a přiložím oko ke škvíře. Když otáčím hlavou, vidím celou kuchyni a jídelní stůl, ale nic moc dalšího. Mám na sobě jen podvlékačky a je mi zima, ale chci slyšet, jak dopadla otcova výprava. Matka přiložila do kamen a já cítím, že na nich ohřívá cibulačku, kterou vytáhla z naší chladničky. Na plotnu staví vodu na kávu. Otec práskne dveřmi a dům se zatřese. Matka si otře ruce o zástěru tak, jak to dělá, když je rozrušená – jako kdyby ji chtěla vyždímat.

Do zorného pole mi vstoupí otec, samé vousy a odřená useň. Na černých vlasech má naražený úplně orvaný stetson. Odtáhne židli a ztěžka se posadí. Pažba pušky udeří o podlahu. Otec se na starou winchestrovku podívá, jako by ji chtěl přimět k řeči.

„Nic?“ zeptá se matka. „Vůbec nic?“

Otec čeká, jestli neodpoví puška, ale ta mlčí dál.

„Dal bych si, co máš v tom hrnci, Sissy. A trochu kafe.“

„Už se hřeje voda,“ řekne máma a ošije se. Hledí na kamna, na otce ne. „Ty jsi pil.“

Zadívám se na něj pozorněji, jestli si všimnu známek opilosti – v duchu si říkám, jak to máma tak rychle pozná –, ale nic zvláštního na něm nevidím. Vypadá unaveně a ukřivděně, ale to je u něj normální.

„Šerif pytláky střelí. A zvěře je pomálu.“ Otec zavrtí hlavou. Sundá si stetson, položí ho na stůl. Pořád třímá pušku.

Chci otevřít dveře a jít k němu. Posadit se ke stolu a povídat si s ním jako chlap s chlapem o šerifovi a zvěři.

Konvice začne pískat.

„Co si počneme, Jacku? Zahrada něco dá, ale maso potřebujeme. Přichází zima.“

Otec si prohrábne dlouhé vlasy. „Prosím...“ řekne a já se otřesu zimou, ale i z jeho hlasu. „Zavři klapačku, Sissy. Sklapni a přines mi kafe.“

Hrozně si přeju, aby toho máma nechala. Aby mu dala pokoj. Ví přece, jaký je. Na chvíli zavřu oči a mlčky se modlím. Pak se znovu podívám.

Konvice ječí a já vím, že kdybych už nebyl vzhůru, teď by mě vzbudila. Celým domem se rozléhá vysoký pískot unikající páry. „No jistě...“ řekne máma. „Vyjedeš si s chlapama někam na dva dny chlastat a kdovíco ještě. A mě tu necháš s Petrem umírat hladu. Umírat hladu!“ Poslední slovo na něj vykřikne a já vidím, jak otec rudne. Úplně zavře oči a pak je doširoka otevře.

„Panebože, drž už hubu!“ zařve a jeho poletující sliny vypadají ve světle lucerny jako mlha. „Drž hubu! Drž hubu! Drž hubu!“

„Jsi hrozný, Jacku! Probudíš Petra...“

Otec praští rukou do stolu a máma si uvědomí, že to přehnala, že na něj tlačila moc. Rychle sundá konvici z kamen a nalije kávu do hrnku vedle nich. To tiicho, když konvice přestane pištět, je úžasné. „Zklamala jsem se v tobě,“ říká máma a nalévá kávu. „Jak se opovažuješ klít v mém domě. Brát jméno Boží nadarmo...“

Otec něco zamumlá. Zní to jako „to už stačilo“, ale nejsem si tím jistý. Víم jen, že je rozrušený. Takhle jsem ho ještě neviděl. Tvář obrácenou k zemi má z kamene, oči černé perly.

Máma nese hrnek s kávou ke stolu. Svírá rty, jako by je měla stažené šňůrkou. „Ty nejsi žádný manžel,“ říká. „Nejsi dokonce ani chlap!“

Otec se otočí, aby jí něco odsekl, jenže ona právě

přináší hrnek. Otec jí ho loktem vyrazí a horká káva mu chrstne do klína.

Otec zařve bolestí a vyskočí. Židle zarachotí o podlahu a máma s rukama prosebně zvednutýma couvá. Z úst se jí řinou omluvy, zděšená slova.

„Dost,“ řekne on.

Sleduji otce, jak nacvičeným, ležérním pohybem zvedne hlavěň pušky a děsivě snadno natáhne páku.

Matka zvedne ruce. „Ježíši Kriste!“

Ozve se hromová rána.

Matku to odmrští, jako by s ní škusbla ruka Boží. Narazí do kamen takovou silou, že se dvířka rozlétnou a uhlíky jako hořící duše vylétnou ve spršce jisker ven. Lampa pověšená vedle kamen spadne z háku na zem, hořící olej postříká podlahu a stěny. Sprška dopadne i na chatrné závěsy a ty vzplanou.

Čas se na okamžik zastaví. Otec zavýje.

„Panebože, Sissy!“ Přiloží špinavou dlaň k ústům. V pokoji se prudce rozjasnilo. „Do prdele, Sissy!“ Poklekne vedle ní a vzlyká.

Po noze mi stéká cosi vlhkého a teplého, a když pohlednu dolů, vidím, jak se na zemi dělá loužička. Když oči opět zvednu, otec znovu usedá ke stolu.

Po celé jedné stěně šplhají plameny. U stropu se sbírá temný dým jako bouřková mračna.

Otec otočí hlavu ke dveřím, za nimiž stojím, a naše pohledy se na okamžik střetnou. Představuji si, co ze mě vidí. Proužek syna. Jasně, pátravé oko ve tmě, sledující jeho hřích.

Otec na mě upírá zrak. Já ho bedlivě zkoumám. Mokrý oči a rozčuchané vlasy. Vousy jako křoví. Tvář pokrytá vrstvičkou potu, na níž jako šmouhy poskakují odlesky rudých plamenů. Odvrátí zrak, zadívá se opět na matku.

Už se ke mně neotočí.

Chci vykřiknout, zaječet. Chci se k němu rozběhnout.

Drkotají mi zuby. Začínám zoufale skučet a nemůžu přestat.

Nemůžu se pohnout. Nemůžu dýchat.

Dokážu se jen dívat.

Pomaloučku natáhne páku winchestrovky – té, ze které mě tohle léto učil střílet –, sevře pažbu koleny a temný konec hlavně si zapáchne pod bradu.

Ve mně se cosi probere a v poslední vteřině zavře oči.

Výstřel je tlumenější než ten první.

Dýchám rychle a ztěžka. Otevřu dveře a troufale se zahledím na to, co je za nimi.

Na okamžik spatřím sám sebe jako diváka – útlý stín, třesoucí se před ohnivým drakem, stín, který má skvrnu v rozkroku a naříká.

Přede mnou není nic než smrt a krev a dým a plameny.

Celý můj svět je oheň.

Část první
Je nás mnoho

1

Sirotčinec sv. Vincenta

Okres Delaware, Pensylvánie, 1905

„Petře, vstávej.“

Otevřu oči a uvidím to, co dobře znám.

Bílé stěny. Dvě řady kovových postelí. Doběla vydrhnutá podlaha z borových prken. Jasně bledé světlo proudící z velkých nezakrytých oken obrácených na východ. Široké dvojkřídle, nahoře zakulacené dubové dveře na opačném konci dlouhého pokoje. Jsou zavřené. Nad nimi na věčné hlídce visí leštěný železný kříž a pomrkává odrazy. Neustále na stráži.

Šimon mě dlobne do ramene. „Probud' se. Měl jsi zlý sen.“

Posadím se a protřu si oči. Většina chlapců ještě spí, takže musí být brzo. Ještě před šestou.

„Už jsem vzhůru,“ uklidním Šimona a jemně ho odstrčím zpátky k jeho lůžku. Zasměje se, sedne si na matraci a hledí velikým oknem mezi našimi postelemi ven.

„Možná bude dneska sněžit,“ řekne nadšeně, jako kdyby to bylo něco dobrého.

„Moc brzo.“ Zívnu a protáhnu se. Ve společné ložnici je mrazivá zima. Tenký převlečník mám srolovaný v nohách postele. Přetáhnu si ho přes vlněné pyžamo, ze kterého jsem už dávno vyrostl a štve mě, jak mi z něj čouhají kotníky i zápěstí. Nohama vklouznu do bot a zadívám se stejně jako Šimon přes sklo.

Obloha venku je bílá jako kost a právě tak tvrdá. Vstanu, abych líp viděl na okolní pozemky.

Stromy vůkol jsou holé a šedé. Vypadají mrtvě a sešle. Zem je zarostlá zaplevelenou trávou a ta se v kalném světle zdá být stejně šedá jako stromy. Bezbarvá. Na jihu je stodola, kde máme koně, ovce a kozy. Před sebou vidím pole, na kterém budeme dnes ráno pracovat, vytahovat ze země, co se dá, a uskladňovat to na zimu, která prý bude dlouhá a krutá. V duchu si kladu otázku, jestli než jaro znovu ukáže svou tvář, některý z chlapců nezemře, a odříkám za ně za všechny mlčenlivou modlitbu.

Kouknu na kovový natahovací budík na nočním stolku – jediném kusu nábytku, který máme povolený – a vidím, že je pár minut před šestou. Jsem tu jediný, kdo má své osobní hodiny, a je to taky jediná věc, která mi zbyla z dětství, z mého předchozího života – to jediné, co jsem zachránil z hořícího domu.

Zamáčknu knoflík na budíku, a tím vypnu zvonění. Slyšet to ostré drnění, abych se vzbudil, vlastně nepotřebuji. Vzpomínky mi slouží jako budíček docela dobře.

„Jdi se umýt, Šimone. A Basila vezmi s sebou.“

Basil, malý, neduživý, černovlasý anglický chlapec, kterému ještě není ani deset, sleduje mě i Šimona přes pokoj velikýma sovíma očima. Je už úplně oblečený.

„Ale proč, Petře?“

„Protože je vzhůru a nachystaný.“

Sleduju, jak se oba plouží z ložnice do umývárny. Prohlížím si v ranním světle ostatní, jsem zvědavý, jestli se už probudil někdo další.

Vypadá to, že moje noční můra ostatní nevyrušila, a mám špatný pocit z toho, že jsem zburcoval Šimona. Ale už se blíží svítání a Poole bude brzy poprvé zvonit.